

CUDZINCI V CARVAHALLE

Rañajky boli studené, ale čaj horúci. Námraza na vnútornej strane okien sa od ranného ohňa roztopila, vsiakla do podlahy a zanechala na nej tmavé mláčky. Eragon pozrel na Gera a Rorana pri sporáku a napadlo mu, že toto je na dlhé mesiace posledný raz, čo ich vidí spolu.

Roran sedel na stoličke a šnuroval si baganče. Vedľa neho stál na podlahe naprataný plecniak. Gero mal ruky hlboko zaborené vo vreckách. Košela na ňom visela, tvár mal bledú a strhanú. Chlapci ho volali, aby šiel s nimi, ale odmietol. Keď chceli vedieť prečo, povedal im, že je to tak lepšie.

„Máš všetko?“ spýtal sa Rorana.

„Áno.“

Prikývol a vytiahol z vrecka malý váčok. Keď ho Roranovi podával, cinkli v ňom mince. „To som šetril pre teba. Nie je to veľa, ale keby si si chcel kúpiť nejakú drobnosť alebo čačku, stačí.“

„Ďakujem, ale na daromnice peniaze vyhadzovať nebudem,“ odvetil Roran.

„Rob, ako myslíš, sú tvoje,“ povedal Gero. „Inak ti nemám čo dať, hádam len otcovské požehnanie. Prijmi ho, ak chceš, aj keď zaň nikde nič nedostaneš.“

Roranovi od dojatia stiahlo hrdlo. „Bude to pre mňa česť.“

„Žehnám ti, syn môj, a choď v pokoji,“ povedal Gero a pobožkal ho na čelo. Obrátil sa a dodal hlasnejšie: „Nemysli si, že som na teba

zabudol, Eragon. To, čo chcem teraz povedať, platí pre vás oboch. Je čas, aby som vám dal niekoľko rád, lebo sa púšťate do sveta. Držte sa ich a ony vám dobre poslúžia.“ Prísne na nich pozrel. „Po prvé, nikdy nedopusťte, aby niekto ovládol vašu myseľ alebo telo. Hlavné dbajte, aby vám nikdy nikto nespútal myšlienky. Človek môže mať navonok slobodu, a pritom byť prikovaný ako otrok. Načúvajte ľuďom, ale srdce im nedávajte. Tým, ktorí majú moc, prejavujte úctu, ale nenasledujte ich slepo. Usudzujte logicky a s rozumom, ale svoj názor nehovorte nahlas.

Pred nikým sa neponižujte, nech má akúkoľvek hodnosť či postavenie. Ku každému buďte spravodliví, inak zatúži po pomste. S peniazmi opatrne. Držte sa svojho presvedčenia a ostatní vám budú načúvať.“ A potom pomalšie pokračoval: „Čo sa lásky týka... mám pre vás len jedinú radu: buďte úprimní. Úprimnosť je najsilnejší nástroj, ako otvoriť ľudské srdce a získať odpustenie. To je všetko, čo som vám chcel povedať.“ Zdalo sa, že ho vlastné slová privedli do rozpakov.

Podal Roranovi plecniak. „Už musíte ísť. Čoskoro sa rozvidnie a Dempton čaká.“

Roran si vyhodil plecniak na chrbát a objal otca. „Vrátim sa, hneď ako to pôjde,“ sľúbil.

„Dobre,“ odvetil Gero. „Ale teraz už choď a o nás sa netráp.“

Neochotne sa od seba odtrhli.

Napokon Eragon s Roranom vyšli z domu, ešte raz sa otočili a zamávali. Gero so smútkom v očiach zdvihol kostnatú ruku a díval sa za nimi, ako si namáhavo prešliapávajú cestu k hradskej. Dvere zatvoril až po dlhej chvíli. Keď k chlapcom v rannom tichu doľahlo ich buchnutie, Roran zastal.

Eragon sa obzrel a pohľadom prebehol po okolí. Očami sa pristavil na osamelých staviskách ich farmy. Vyzerali žalostne malé a krehké. Uzučký pásik dymu stúpajúci z komína bol jedinou známkou, že v dome zaviatom snehom niekto žije.

„Tam leží celý náš svet,“ poznamenal Roran smutne.

Eragon sa netrpezlivo zachvel a zamrmlal: „Je to dobrý svet.“ Roran prikývol, vystrel plecيا a vykročil v ústrety novej budúcnosti. Začali schádzať z kopca a dom im postupne mizol z dohľadu.

Keď dorazili do Carvahallu, bolo ešte skoro ráno, ale dvere do kováčskej dielne našli otvorené. Vzduch vnútri bol príjemne teplý. Baldor pomaly ťahal mechy napojené z boku ku kamennej vyhni plnej žeravého uhlia. Pred ňou stála čierna nákova a veľký okovaný sud so slanou vodou. Na hrubých tyčiach vyčnievajúcich zo stien vo výške pliec viselo v radoch náradie: obrovské nožnice, kliešte, kombinačky, kladivá všemožných tvarov a veľkostí, váhy, dláta, uholníky, priebojníky, pilníky, rašple, sústružnícke nože, železné a ocelové prúty čakajúce na opracovanie, zveráky, čepele kosákov, krompáče a lopaty. Horst s Demptomom stáli pri dlhom ponku.

Dempton im vykročil v ústrety s úsmevom pod mohutnými fúziskami. „Roran! Som rád, že si prišiel. Teraz, keď budem mať nové mlynské kolesá, bude viac roboty, než sám zvládnem. Si pripravený na cestu?“

Roran s námahou zložil plecniak. „Áno. Kedy vyrážame?“

„Ešte musím zariadiť zopár vecí, ale o hodinu sme na ceste.“ Eragon nervózne prestúpil z nohy na nohu, keď sa k nemu Dempton obrátil. „Ty si určite Eragon,“ potiahol sa za fúzy. „Aj tebe by som ponúkol prácu, ale mám len jedno miesto a to dostal Roran. Možno o rok či dva, čo povieš?“

Eragon sa rozpačito usmial a podal mu ruku. Muž sa správal priateľsky. Za iných okolností by sa Eragonovi páčil, ale teraz trpkou ľutoval, že sa mlynár v Carvahalle vôbec zjavil. „Dobre, veľmi dobre.“ Dempton vycítil jeho náladu, otočil sa k Roranovi a začal mu vysvetľovať, ako funguje mlyn.

„Máte to nachystané,“ prerušil ho Horst a rukou ukázal na balíky na stole. „Môžete si ich vziať, kedy chcete.“ Podali si ruky, Horst vyšiel z dielne a kývol na Eragona.

Eragon ho nasledoval plný zvedavosti. Kováča našiel stáť s prekríženými rukami na ulici. Eragon ukázal palcom za seba, kde zostal mlynár. „Čo si o ňom myslíš?“ spýtal sa.

„Fajn chlap. Bude na Rorana dobrý,“ hlbokým hlasom odpovedal Horst. Roztržito si oprášil zo zástery kovové piliny a potom položil Eragonovi na plece obrovskú labu. „Chlapče, spomínaš si na tú hádku, čo si mal so Slounom?“

„Nezabudol som, ak sa pýtaš kvôli peniazom.“

„Nie, ja ti verím, kamarát. Len som chcel vedieť, či ešte máš ten modrý kameň.“

Eragonovi zovrela srdce. *Prečo to chce vedieť? Možno niekto videl Zafiru! Snažil sa nestratiť hlavu.* „Samozrejme, prečo sa pýtaš?“

„Zbav sa ho, hneď ako prídeš domov.“ Horst umlčal Eragonove protesty. „Včera sem prišli dvaja muži. Čudní chlapi, celí v čiernom a ozbrojení mečmi. Stačil jediný pohľad a naskočila mi husia koža. Večer začali obchádzať ľudí a vypytovali sa, či sa tu nenašiel kameň, ako bol ten tvoj. Dnes v tom pokračujú.“ Eragon zbledol. „Nikto, kto má zdravý rozum, nič nepovedal. Ľudia vedia, kedy je lepšie držať jazyk za zubami. Ale dokázal by som vymenovať zopár takých, ktorí budú hovoriť.“

Eragonovi od strachu zovrela srdce. Nech už ten kameň zhodil do Dračích hôr ktokoľvek, nakoniec ho vypátral. Alebo sa o Zafire dozvedelo Kráľovstvo. Nevedel, čo je horšie. *Rozmýšľaj! Rozmýšľaj! Vajce už neexistuje. Takže ho nemôžu nájsť. No ak vedia, čo v ňom bolo, bude im jasné, čo sa stalo... Zafire hrozí nebezpečenstvo!* Pozberal všetky sily, aby sa ovládol a pôsobil bezstarostným dojmom. „Vďaka, že si mi to povedal. Vieš, kde sú teraz?“ Bol hrdý, že sa mu hlas zachvel len nepatrne.

„Nevravím ti to preto, aby si sa s nimi stretol! Okamžite odíď z Carvahallu. Utekaj domov.“

„V poriadku,“ prikývol Eragon, aby ho upokojil. „Ak myslíš, že by som mal.“

„Celkom isto.“ Horstovi viditeľne odľahlo. „Možno trochu prehánam, ale mám z tých cudzincov veľmi zlý pocit. Bolo by lepšie, keby

si zostal doma, kým neodídu. Pokúsim sa ich udržať od vašej farmy bokom, ale neviem, či sa mi to podarí.“

Eragon naňho vďačne pozrel. Škoda, že mu nemôže povedať o Zafire. „Tak ja idem,“ zamrmlal a bežal za Roranom. Podal mu ruku a rozlúčil sa.

„Nezostaneš ešte chvíľu?“ spýtal sa prekvapený Roran.

Eragon sa takmer rozosmial. Z nejakého dôvodu mu tá otázka pripadala smiešna. „Nemám tu čo robiť a nebudem len nečinne postávať, kým sa pohnete.“

„Ako myslíš,“ povedal Roran podozrievavo. „Akurát, že je to na dlhé mesiace naposledy, čo sa vidíme.“

„Som si istý, že nám to rýchlo uletí,“ odvetil Eragon náhlivo. „Dávaj na seba pozor a skoro sa vráť.“ Objal Rorana a odišiel.

Horst bol ešte na ulici. Eragon vedel, že sa za ním díva, a tak zamieril na okraj Carvahallu. Keď mal kováča z dohľadu, šmykol za dom a vkĺzol naspäť do dediny.

Držal sa v tieni a postupne prehladal ulicu za ulicou. Naťahoval uši, aby zachytil aj ten najmenší zvuk. Myšlienkami zaletel do svojej izby, kde visel jeho luk; škoda, že ho nemá v ruke. Zakrádal sa cez Carvahall, vyhýbajúc sa ľuďom, keď zrazu spoza jedného domu začul sipľavý hlas. Aj keď mal dobrý sluch, musel veľmi napínať uši, aby počul, o čom sa tam hovorí.

„Kedy sa to stalo?“ Slová boli klzké ako naolejované sklo a jemu sa zazdalo, že sa vzduchom priam plazia. V hlase zachytil divný syčivý podtón, od ktorého sa mu zježili vlasy.

„Asi pred tromi mesiacmi,“ odpovedal niekto. Eragon spoznal Slounov hlas.

Pri Tieňovej krvi, on im to vyzradil... Keď Slouna najbližšie stretne, zráta mu kosti.

Ozval sa tretí hlas. Bol hlboký a vlhký. Vyvolával predstavu mazlavej hniloby, plesne a iných vecí, ktorých sa neradno dotýkať. „Si si istý? Nechceli by sme mať pocit, že si sa možno pomýlil. To by bolo nanajvýš... neprijemné.“ Eragon si vedel živo predstaviť, čo by dokázali. Trúfal by si niekto okrem Kráľovstva takto zastrašovať ľudí? Asi nie.

Ale ten, kto zoslal to vajce do Dračích hôr, musí byť taký mocný, že si môže dovoliť beztriestne využívať násilie.

„Áno, úplne istý. Mal ho so sebou. Neklamem. Vie o tom veľa ľudí. Choďte sa ich opýtať.“ Slounovi sa od strachu zatriasol hlas. Povedal ešte niečo, čo Eragon nezachytil.

„Veľmi radi, ale neboli veľmi ochotní... spolupracovať.“ V ich slovách bolo počuť výsmech. Chvíľu bolo ticho. „Tvoja informácia nám veľmi pomohla. Nezabudneme ti to.“ Eragon tomu veril.

Sloun niečo zamrmľal a potom Eragon počul, ako niektorý z nich náhlivo odchádza. Vykukol spoza rohu zvedavý, čo sa deje. Na ulici stáli dvaja vysokí muži. Obaja mali na sebe dlhé čierne plášte, spod ktorých im pri nohách vykúkali pošvy mečov. Ich košele zdobili zložité znaky vyšíte striebornou niťou. Tváre im tienili kapucne a na rukách mali natiahnuté rukavice. Na chrbtoch sa im tvorili hrby, akoby mali pod šatstvom vypchávkou.

Eragon natiahol krk, aby lepšie videl. Jeden z mužov spozornel a niečo svojmu spoločníkovi zahuhlal. Obaja sa zvrtili a prikrčili. Eragonovi sa zastavil dych a zovrel ho smrteľný strach. Nespúšťal oči z ich zakrytých tvárí a vtom jeho myseľ zasiahla ťaživá sila, ktorá ho prikovala k zemi. Bojoval s ňou a kričal sám na seba: *No tak! Bež! Pohni sa!* Lenže nohy ho neposlúchli. Bolo neskoro. Muži sa k nemu prikrádali nehlučne ako mačky. Vedel, že teraz už poznajú jeho tvár. Boli takmer na rohu a v rukách držali obnažené meče...

„Eragon!“ Keď začul svoje meno, strhol sa. Cudzinci sa zarazili a zlostne zasyčali. Z vedľajšej ulice sa k nemu náhlil Brom, s nepokrytou hlavou a palicou v ruke. Starec zatiaľ cudzincov nezbadal. Eragon sa ho snažil varovať, ale zdrevenel mu jazyk i ruky. „Eragon!“ zvolal znova Brom.

Cudzinci vrhli na Eragona posledný pohľad a zmizli medzi domami.

Eragon sa tak roztriasol, až klesol na zem. Na čelo mu vystúpili kropaje potu a aj dlane mal mokré. Starec mu podal ruku a postavil ho na nohy. „Výzeráš hrozne. Si v poriadku?“

Eragon prehltoľ a bez slova prikývol. Pátravo sa poobzeral, či nezbadá niečo nezvyčajné. „Z ničoho nič sa mi zakrútila hlava...

no už je to preč. Bolo to veľmi zvláštne – nechápem, čo sa mi to vlastne stalo.“

„To nič, to prejde,“ upokojoval ho Brom. „No možno by bolo lepšie, keby si šiel domov.“

Áno. Musím ísť domov. Musím sa tam dostať skôr ako oni. „Asi máš pravdu. Možno na mňa ide nejaká choroba.“

„Potom ti doma bude najlepšie. Máš pred sebou dlhú cestu, ale som si istý, že doma v teple sa ti hneď uľaví. Poď, odprevadím ťa.“ Eragon neprotestoval, keď ho Brom chytil pod pazuchu a rýchlo ho viedol preč. Míňali domy a Bromova palica sa s vržďaním zabárala do snehu.

„Prečo si ma hľadal?“

Brom pokrčil plecami. „Len zo zvedavosti. Dozvedel som sa, že si v meste, a chcel som sa spýtať, či si si náhodou nespomenul na meno toho kupca.“

Akého kupca? O čom to hovorí, prepánajána? Eragon nechápavo vyvalil oči. V starcovi jeho rozpaky vyvolali pozornosť a skúmavo sa naňho zadíval. „Nie, žiaľbohu,“ spamätal sa Eragon a ešte rýchlo doplnil: „Ešte som si nespomenul.“

Brom nespokojne vzdychol, akoby sa tým potvrdili jeho obavy, a pošúchal si orlí nos. „Nuž keď je tak... ale ak si spomenieš, určite mi to príď povedať. Kupec, ktorý predstiera, že toho toľko vie o drakoch, ma nesmierne zaujíma.“ Eragon roztržito prikývol. Mlčky došli až k hradskej. „A teraz utekaj rovno domov,“ povedal Brom. „Myslím, že by si sa cestou nemal nikde zdržiavať.“ Podal mu vráskavú ruku so zhrubnutými kĺbmi.

Eragon mu ju potriasol, ale keď ju púšťal, zachytil sa rukavicou o niečo v Bromovej dlani a rukavica mu sklzla z ruky. Spadla na zem. Starec ju zdvihol. „Som nešikovný,“ ospravedlnil sa a podal mu ju. Keď si ju Eragon od neho bral, Brom ho silnými prstami chytil za zápästie a prudko mu skrútil ruku dlaňou hore. Krátko sa mihla striebristá oválna škrvna. Bromovi zasvietili oči, no keď si Eragon ruku vyšklbol a vopchal znova do rukavice, nebránil mu.

„Zbohom,“ vytisol zo seba so stiahnutým hrdlom Eragon a náhlivo vykročil. Za sebou počul, ako si starec začal veselo popisovať.